

## POSTANOWIENIE

12 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

na posiedzeniu niejawnym 12 grudnia 2025 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa A.W.  
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu  
z 15 lipca 2024 r., I ACa 1678/24,  
oraz wniosku A.W. o przywrócenie terminu do wniesienia odpowiedzi  
na skargę kasacyjną,

- 1. przywraca powodowi termin do wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 3. obciąża pozwaną kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten

odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca Bank S.A. w W. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Wskazała również na potrzebę wykładni art. 385<sup>1</sup> § 1 i 2 k.c. oraz występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, wyrażających się w pytaniach dotyczących: a) dopuszczalności ustalenia treści umowy kredytu (stosunku prawnego) – po usunięciu z niej postanowienia abuzywnego – na podstawie powołanych we wniosku przepisów prawa, w tym mających zastosowanie *per analogiam*; b) możliwości automatycznej substytucji abuzywnego postanowienia umownego normą dyspozytywną; c) możliwości uznania art. 358 § 2 k.c. za szczególny przepis dyspozytywny, mający zastosowanie z mocy prawa w miejsce abuzywnej klauzuli kursowej; d) charakteru prawnego wyroku w zakresie orzeczonych skutków abuzywności postanowień umownych w postaci unieważnienia umowy kredytu; e) zakresu obowiązku informacyjnego spoczywającego na sądzie w związku ze stwierdzeniem abuzywności postanowień umowy kredytu; f) możliwości stosowania art. 385<sup>1</sup> i n. k.c. wobec fakultatywności mechanizmu przeliczania świadczeń stron umowy kredytu na podstawie tabel kursowych banku. Zdaniem pozwanej, postępowanie apelacyjne zostało ponadto dotknięte nieważnością na podstawie art. 379 pkt 4 w związku z rozpoznaniem sprawy przez sąd w składzie jednego sędziego.

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy,

czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Uzasadnienie wniosku nie spełniało powołanych wymagań. Skarżąca zaprezentowała w nim polemikę z tezą Sądu Apelacyjnego co do kwalifikacji spornej umowy jako umowy kredytu powiązanej z walutą obcą (kredyt denominowany w CHF), argumentacja taka mogłaby jednak służyć jako uzasadnienie podstaw kasacyjnych, nie zaś wykazaniu jej oczywistej zasadności. W rozważanej przyczynie kasacyjnej chodzi o jedną zwięzłą i rzeczową tezę, względnie kilka zwartych tez, popartych jurydycznymi argumentami, z których jasno wynika, bez potrzeby dłuższej analizy, że sąd *meriti* dopuścił się błędu, a w konsekwencji tego błędu zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe. Nie chodzi przy tym o naruszenie konkretnego przepisu prawa, chociażby było jednoznaczne, lecz wykazanie, że w związku z tym naruszeniem wydany wyrok jest ewidentnie, *prima facie*, błędny, taka zaś sytuacja nie miała miejsca w rozważanej sprawie.

Wyjaśnić należało ponadto, że utrwalone w judykaturze stanowisko zakładające niemożność utrzymania w mocy umowy kredytu powiązanej z walutą obcą w konsekwencji stwierdzenia abuzywności zawartych w takiej umowie klauzul przeliczeniowych odnosi się także do umów, w których zobowiązanie opiewało na walutę obcą, a wypłata kredytu, zgodnie z ustaleniami stron, mogła nastąpić i nastąpiła w złotych polskich. Utrzymanie tego rodzaju umowy w mocy przy założeniu jej dalszego wykonywania wyłącznie w walucie obcej zniekształcałoby bowiem wolę stron ukierunkowaną od początku na wypłatę kredytu w walucie krajowej i jego opcjonalną obsługę w tej walucie. Działanie takie w istocie odpowiadałoby zatem uzupełnieniu umowy treścią niezgodnioną przez strony (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22, z dnia 15 września 2023 r., II CSKP 1356/22 i z dnia 29 listopada 2023 r., II CSKP 1461/22, a także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2022 r., I CSK 2237/22

i z dnia 30 czerwca 2023 r., I CSK 3468/22 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo).

Wniosek nie stwarzał również podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiły przyczyny kasacyjne, o których mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Powołane przez skarżącą problemy i wątpliwości były wielokrotnie rozważane w kontekście zbliżonych umów kredytowych w nowszej judykaturze Sądu Najwyższego i w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, co doprowadziło do utrwalenia się jednolitych kierunków orzecznich (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2024 r., I CSK 2542/23 i z dnia 27 września 2024 r., I CSK 2651/23 oraz przywołane tam szerokie orzecznictwo). W odniesieniu do eksponowanego w skardze opcjonalnego charakteru obsługi kredytu w walucie obcej należało przy tym przypomnieć, że rozwiązanie takie nie uchyla abuzywności postanowień przeliczeniowych odsyłających do kursu tabelarycznego banku (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 września 2023 r., C-139/22, *AM i PM przeciwko mBank S.A.*, ECLI:EU:C:2023:692 i wyroki Sądu Najwyższego np. z dnia 25 października 2023 r., II CSKP 810/23 i z dnia 6 czerwca 2025 r., II CSKP 570/23).

Kwestia obowiązku informacyjnego spoczywającego na sądzie wobec konsumenta w związku z konsekwencjami stwierdzenia abuzywności postanowienia umownego została wyczerpująco wyjaśniona w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2021 r., III CZP 6/21 (zasada prawna), OSNC 2021, nr 9, poz. 56. Uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 czerwca 2023 r., C-520/21, *Arkadiusz Szcześniak przeciwko mBank S.A.*, ECLI:EU:C:2023:478, wniosek nie przekonywał w tym zakresie o dalszym istnieniu wątpliwości, które stanowiłyby istotne zagadnienie prawne. W powołanej uchwale powiększonego składu Sądu Najwyższego rozważono także problem charakteru prawnego sankcji związanej z abuzywnością postanowień umownych, w tym w aspekcie deklaratywnego bądź konstytutywnego charakteru orzeczenia sądu opartego na zastosowaniu tej sankcji.

W konkluzji, w zestawieniu z przywołanym orzecznictwem unijnym, jak również ugruntowaną judykaturą Sądu Najwyższego, wniosek nie ujawniał potrzeby kolejnej wypowiedzi orzeczniczej Sądu Najwyższego w objętej nim materii, z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych funkcji skargi kasacyjnej.

Argumenty wniosku nie przekonywały również, jakoby postępowanie apelacyjne toczyło się w warunkach nieważności z racji rozpoznania sprawy przez Sąd Apelacyjny w składzie jednego sędziego. W materii tej należało ograniczyć się do spostrzeżenia, że wniosek nawiązywał do regulacji zawartych w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r. poz. 2095) oraz dotyczącej tych regulacji uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, OSNP 2023, nr 10, poz. 104, podczas gdy zaskarżony wyrok został wydany w dniu 15 lipca 2024 r., tj. już po utracie mocy obowiązującej art. 15 zzs<sup>1</sup> pkt 4 powołanej ustawy i wejściu w życie art. 367<sup>1</sup> k.p.c. (por. w tej materii np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2025 r., I CSK 2063/24 i powołane tam orzecznictwo).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2, art. 98 § 1-1<sup>1</sup>, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[SOP]

